

Proloog

Ik ben dood, dacht ze.

Ze zweefde hoog boven de spitsen van de oude stad. Onder haar glansden de verlichte torens van de Sint-Vituskathedraal op een zee van twinkelende lichtjes. Met haar ogen, als ze nog ogen had, ging ze langs de helling van de heuvel naar het hart van de Boheemse hoofdstad en volgde het doolhof van kronkelende straatjes, bedolven onder een verse laag sneeuw.

Praag.

Verward probeerde ze te begrijpen wat er gebeurde.

Ik ben neurowetenschapper, hield ze zichzelf voor. Ik heb een gezond stel hersenen.

Dat tweede was nog maar de vraag, besloot ze.

Het enige wat doctor Brigita Gessner op dat moment zeker wist, was dat ze boven haar thuisstad Praag zweefde. Ze voelde haar lichaam niet. Ze had geen massa, geen vorm. Maar de rest, haar ware ik – haar wezen, haar bewustzijn – leek helemaal intact en alert en bewoog zich langzaam door de lucht, in de richting van de Moldau.

Gessner wist helemaal niets meer van het recente verleden. Er was alleen een vage herinnering aan lichamelijke pijn, maar haar lichaam leek alleen nog te bestaan uit de atmosfeer waarin ze zweefde. Het was een gevoel dat ze nooit eerder had gehad. Ze

kon maar één verklaring bedenken, maar die ging tegen al haar intellectuele instincten in.

Ik ben dood. Dit is het hiernamaals.

Ze verwierp de gedachte meteen weer; het was te absurd.

Het hiernamaals is een illusie, in het leven geroepen om ons aardse leven draaglijk te maken.

Als arts was Gessner vertrouwd met de dood en ook met het absolute ervan. Toen ze tijdens de artsenopleiding menselijke hersenen had moeten ontleden, was ze gaan begrijpen dat de dingen die ons maken tot wie we zijn – onze hoop, angst, dromen, herinneringen – niet meer waren dan chemische verbindingen, aangestuurd door elektrische impulsen in onze hersenen. Bij de dood wordt de krachtbron van de hersenen uitgeschakeld. Dan lossen al die chemicaliën gewoon op tot een betekenisloze plas vloeistof en is elk spoor van wie we eens waren uitgewist.

Als je dood bent, ben je dood.

Punt.

Maar nu ze over de symmetrische tuinen van het Wallenstein-paleis zweefde, had ze absoluut het gevoel dat ze leefde. Ze zag de sneeuw om zich heen vallen – of door haar heen? – maar vreemd genoeg had ze het niet koud. Het was alsof haar geest door de ruimte dwaalde en haar verstand intact was.

Mijn brein functioneert nog, hield ze zichzelf voor. Dan moet ik nog leven.

De enige conclusie die Gessner kon trekken, was dat ze iets beleefde wat in de medische literatuur een BDE of bijna-doodervaring wordt genoemd, een hallucinatie die zich voordoet als zwaargewonde patiënten na hun klinische dood worden gereanimeerd.

Een BDE openbaart zich bijna altijd op dezelfde manier: met de waarneming dat de geest tijdelijk gescheiden wordt van het lichaam, dat hij naar boven zweeft en daar zonder vorm blijft hangen. Hoewel het heel echt aanvoelt, is een BDE niets dan een fantasie, veroorzaakt door de gevolgen van extreme stress en hypoxie in de hersenen, soms in combinatie met op de afdeling Spoedeisende

Hulp toegediende verdovende middelen als ketamine.

Ik hallucineer, stelde Gessner zichzelf gerust terwijl ze neerkeek op de donkere bocht van de door de stad slingerende Moldau. *Maar als dit een BDE is, dan moet ik op het punt staan om dood te gaan.*

Het verraste haar hoe rustig ze bleef, en ze probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd.

Ik ben een gezonde vrouw van negenenveertig... Waarom zou ik doodgaan?

In een verblindende flits kwam er een angstaanjagende herinnering naar boven in Gessners bewustzijn. Opeens beseft ze waar haar lichaam zich op dat moment bevond en, nog angstaanjagender: wat ermee werd gedaan.

Ze lag op haar rug, stevig vastgesnoerd in het apparaat dat ze zelf had gebouwd. Naast haar stond een monster. Het wezen zag eruit als een oermens die net uit de aarde was gekropen. Zijn gezicht en kale schedel waren bedekt met een dikke laag smerige klei, gebarsten en gespleten als het maanoppervlak. Achter dit masker van aarde waren alleen zijn ogen vol haat zichtbaar. Op zijn voorhoofd stonden drie ruwe letters in een eeuwenoude taal.

‘Waarom doe je dit?’ schreeuwde Gessner in paniek. ‘Wie ben je?’ *Wát ben je?*

‘Ik ben haar beschermer,’ antwoordde het monster. Zijn stem klonk hol, zijn accent vaag Slavisch. ‘Ze vertrouwde jou en jij hebt haar verraden.’

‘Wie?’ wilde Gessner weten.

Het monster noemde de naam van een vrouw en Gessner raakte nog meer in paniek. *Hoe kan hij weten wat ik heb gedaan?*

Ze voelde een ijzig gewicht in haar armen, en Gessner beseft dat het monster het proces in gang had gezet. Een paar tellen later volgde er een ondraaglijk pijnlijke speldenprik in haar linkerarm, een pijn die zich verspreidde via haar mediane cubitale ader en zich naar haar schouder klauwde. ‘Hou op, alsjeblieft,’ hijgde ze.

‘Vertel me alles,’ zei hij toen de folterende pijn haar oksel bereikte.

‘Goed!’ stemde Gessner haastig in en het monster zette het apparaat op pauze, waardoor de pijn in haar schouder wegviel maar het brandende gevoel bleef.

Doodsbang begon Gessner te praten, zo snel ze kon, en onthulde alle geheimen die ze had gezworen te bewaren. Ze beantwoordde zijn vragen en onthulde de verontrustende waarheid over wat zij en haar partners diep onder de stad Praag hadden gebouwd.

Het monster keek op haar neer van achter zijn dikke kleimasker en in zijn kille ogen flitsten begrip... en haat.

‘Jullie hebben een ondergronds gruwelkabinet gebouwd,’ fluisterde hij. ‘Jullie verdienen niet anders dan de dood.’ Zonder enige aarzeling zette hij het apparaat weer aan en liep naar de deur.

‘Nee!’ gilte ze toen de pijn haar weer in zijn greep nam en door haar schouder en in haar borstkas vlijmde. ‘Ga alsjeblieft niet weg. Dit overleef ik niet!’

‘Nee,’ zei hij over zijn schouder. ‘Maar de dood is niet het einde. Ik ben al vele malen doodgegaan.’

Met die woorden verdween het monster in het niets – en opeens zweefde Gessner weer. Ze probeerde om genade te smeken, maar ze werd overstemd door een oorverdovende donderslag en de hemel leek open te scheuren. Ze werd vastgegrepen door een ongeziene kracht, een soort omgekeerde zwaartekracht, die haar steeds hoger optilde en haar naar boven sleepte.

Jarenlang had doctor Brigita Gessner de spot gedreven met patiënten die beweerden op het randje van de dood te hebben gestaan. Nu bad ze dat ze zich kon aansluiten bij die zeldzame zielen die naar de rand van de vergetelheid waren gedanst, in de diepte hadden gekeken en erin waren geslaagd zich weer van de rand terug te trekken.

Ik kan niet doodgaan... Ik moet de anderen waarschuwen!

Maar ze wist dat het te laat was.

Dit leven was voorbij.

Robert Langdon werd heerlijk ontspannen wakker dankzij de vloeiende klanken uit zijn telefoon, die op het nachtkastje lag. *Morgenstimmung* van Grieg was natuurlijk een voor de hand liggende keuze, maar voor hem de perfecte muziek om de dag mee te beginnen. Terwijl het geluid van de houtblazers aanzwol, koesterde Langdon zich in het besef dat hij even niet wist waar hij was.

O ja, bedacht hij toen met een glimlach. Ik ben in de Stad van de Honderd Torens.

In het schemerige licht ging zijn blik naar het reusachtige boograam, geflankeerd door een negentiende-eeuwse ladekast en een albasten lamp. Het hoogpolige, handgeknoopte tapijt lag nog bezaaid met rozenblaadjes nadat de roomservice de vorige avond het bed had opengeslagen.

Langdon was drie dagen geleden in Praag aangekomen, en net als bij zijn vorige bezoeken verbleef hij in het Four Seasons Hotel. Toen de manager erop stond hem een upgrade te geven en hem onder te brengen in de *royal suite* vroeg hij zich af waaraan hij dat te danken had. Aan het feit dat hij zo'n trouwe klant was? Of – en dat leek hem waarschijnlijker – aan de prominente status van zijn reisgenote?

‘Onze meest gewaardeerde gasten verdienen het om in de watten te worden gelegd,’ had de manager nadrukkelijk verklaard.

De suite beschikte over drie slaapkamers met elk een eigen badkamer, een zitkamer en een eetkamer. Er stond een vleugel, en voor het centrale erkerraam prijkte een schitterend boeket rode, witte en blauwe tulpen: een welkomstgebaar van de Amerikaanse ambassade. Langdons kleedkamer was voorzien van een paar wollen pantoffels met daarop de letters RL. *En volgens mij staan die niet voor Ralph Lauren*, dacht hij, onder de indruk van het persoonlijke accent.

Genietend van het comfortabele hotelbed, met in zijn oren nog altijd de muziek die hem had gewekt, voelde hij een zachte hand op zijn schouder.

‘Robert?’ klonk het fluisterend.

‘Goeiemorgen, schoonheid.’

Ze streek over zijn wang. Haar huid rook nog naar Balade Sauvage.

Bewonderend liet hij zijn blik over haar fijn getekende trekken gaan. Ze was vier jaar ouder dan hij, maar hij werd telkens opnieuw getroffen door haar schoonheid. Sterker nog, ze werd in zijn ogen alleen maar mooier. Met haar lachrimpeltjes die zich verdiepten, de vluchtige grijze accenten in haar donkere haar, de speelse sprankeling in haar ogen.

Ze kenden elkaar al sinds Princeton, waar zij als piepjonge assistent-hoogleraar college gaf en hij voor zijn bachelor studeerde. Hij was als een schooljongen voor haar gevallen, maar zij had niets in de gaten gehad. Of misschien was de liefde niet wederzijds geweest. Sindsdien waren ze vrienden. Ondanks wat incidenteel geflirt was de verhouding altijd platonisch gebleven. Ook toen haar carrière een hoge vlucht nam en Langdon als hoogleraar symboliek wereldberoemd werd, was het contact nooit verwaterd.

Alles staat of valt met het juiste moment, besepte hij nu, en het verwonderde hem nog altijd hoe snel ze voor elkaar waren gevallen nadat ze hem had meegevraagd toen ze voor haar werk naar Praag moest.

Terwijl het voltallige orkest het hoofdthema van *Morgenstim-*

mung inzette, trok hij haar met een gespierde arm naar zich toe. 'Goed geslapen?' vroeg hij zachtjes. 'Geen nare dromen meer?'

Met haar hoofd op zijn borst slaakte ze een diepe zucht. 'Nee. Ik schaam me dood. Het was afschuwelijk.'

Eerder die nacht was ze doodsbang wakker geschrokken uit een extreem levensechte nachtmerrie. Langdon had bijna een uur nodig gehad om haar zover te kalmeren dat ze weer kon slapen. Dat ze zo akelig had gedroomd, kwam door het glas absint na het eten, had hij haar verzekerd. Dat had ze beter niet kunnen nemen. Het drankje, gestookt volgens oud Boheems recept, zou volgens hem uitsluitend met een waarschuwing mogen worden geserveerd. *In de belle époque erg gewild dankzij de hallucinogene werking.*

'Dat spul drink ik nooit meer,' verklaarde ze hartgrondig.

Langdon reikte naar zijn telefoon en zette de muziek uit. 'Doe nog maar even je ogen dicht. Ik ben voor het ontbijt terug.'

'Blijf nou gewoon lekker hier.' Ze pakte hem plegend bij zijn arm. 'Je kunt dat zwemmen best één dag overslaan.'

'Je wil toch een gespierde toyboy? Dan moet je er wat voor overhebben.' Hij schoot met een scheve grijns overeind. Sinds zijn aankomst in Praag was hij elke ochtend naar het drie kilometer verderop gelegen Strahovstadion gejogd voor zijn dagelijkse baantjes in het zwembad van het sportcomplex.

'Het is nog donker.' Ze gaf nog niet op. 'Kun je niet gewoon hier zwemmen?'

'In het zwembad van het hotél?'

'Ja, waarom niet? Water is water.'

'Dat is veel te klein. Twee keer een flinke ruk en ik ben d'r.'

'Dat kun je ook anders uitleggen, Robert. Maar dat zal ik maar niet doen.'

Langdon grijnsde. 'Grappenmaker. Ga maar weer slapen. Ik zie je aan het ontbijt.'

Ze trok een pruillip, smeed hem een kussen naar zijn hoofd en rolde op haar andere zij.

Langdon schoot zijn Harvard-sweater aan. Toen liep hij naar de

deur. Hij nam liever de trap dan de krappe privélift.

Beneden beende hij met grote stappen door de fraaie passage tussen de barokdependance aan de rivier en de lobby van het hotel. Onderweg kwam hij langs een smaakvolle vitrine met het opschrift DEZE WEEK IN PRAAG. Op een verzameling posters was te zien wat er aan concerten, rondleidingen en lezingen te beleven viel.

Toen zijn blik op de glanzende affiche in het midden viel, verscheen er een glimlach op zijn gezicht.

DE KARELSUNIVERSITEIT VERWELKOMT IN HET KADER
VAN HAAR LEZINGENREEKS IN DE PRAAGSE BURCHT
INTERNATIONAAL VERMAARD NOËTISCH WETENSCHAPPER
DR. KATHERINE SOLOMON

Goeiemorgen, schoonheid, dacht hij met een bewonderende blik op de foto van de vrouw die hij net had gekust.

Bij Katherines lezing de vorige avond waren alleen nog staanplaatsen beschikbaar geweest. Bepaald geen geringe prestatie, als je bedacht dat ze had gesproken in de legendarische Vladislavzaal: een reusachtige gewelfde ruimte waarin tijdens de renaissance steekspelen waren gehouden met ridders te paard in volle wapenrusting.

De lezingenreeks behoorde tot de absolute top in Europa, met sprekers van naam en faam voor wie het publiek vanuit de hele wereld toestroomde. Zo ook de vorige avond. De stampvolle zaal was in luid applaus losgebarsten toen Katherine werd aangekondigd.

‘Dank u wel!’ Beheerst, zelfverzekerd had ze het podium beklommen, chic en smaakvol in een witte kasjmier trui en een designerbroek. ‘Ik wil vanavond graag beginnen met het beantwoorden van een vraag die me bijna dagelijks wordt gesteld.’ Met een glimlach haalde ze de microfoon uit de standaard. ‘Wat is in godsnaam noëtische wetenschap?’

Gelach daverde door de zaal en ze had op slag de volle aandacht van haar publiek.

‘Simpel gezegd is de noëtische wetenschap de studie van het menselijk bewustzijn. Anders dan wat vaak wordt gedacht, is het geen nieuwe wetenschap. Integendeel, het is zelfs de oudste wetenschap die we kennen. Al sinds het begin der tijden zijn we op zoek naar antwoorden op de grote levensvragen. Wat is het bewustzijn? Wat is de ziel? En eeuwenlang hebben we die vragen voornamelijk bekeken door... een religieuze bril.’

Katherine stapte van het podium en liep naar de voorste rij stoelen. ‘En over religie gesproken, dames en heren, het is me niet ontgaan dat we vanavond een wereldberoemde kenner van de religieuze symboliek in ons midden hebben. Professor Robert Langdon.’

Wat krijgen we nou, dacht Langdon terwijl om hem heen een opgewonden geroezemoes losbarstte.

‘Professor...’ Katherine kwam glimlachend naar hem toe. ‘Zouden we misschien een beroep mogen doen op uw expertise?’

Langdon knikte beleefd en stond op, met een grijs die verried dat hij het haar later betaald zou zetten.

‘Professor Langdon, kunt u ons vertellen wat het meest gebruikte religieuze symbool ter wereld is?’

Het antwoord was simpel, en als Katherine zijn artikel over dat onderwerp had gelezen, wist ze wat hij ging zeggen. Zo niet, dan zou het antwoord haar teleurstellen.

Hij nam de microfoon van haar over en keerde zich naar de zee van nieuwsgierige gezichten, schemerig verlicht door eeuwenoude kroonluchters aan ijzeren kettingen. ‘Goedenavond, allemaal.’ Zijn diepe bariton klonk sonoor door de luidsprekers. ‘En bedankt, mevrouw Solomon, dat u me onvoorbereid voor het blok zet.’

Er werd geklapt.

‘Maar goed, u vroeg naar het meest gebruikte religieuze symbool. Heeft iemand een idee?’

Er gingen een stuk of tien, twaalf handen de lucht in.

‘Uitstekend,’ zei Langdon. ‘Heeft iemand van u níét het kruis in gedachten?’

Alle handen gingen weer naar beneden.

Langdon grinnikte. 'Het kruis wordt buitengewoon veel gebruikt. Dat klopt. Maar het is ook een uitsluitend christelijk symbool. Er is een universeel symbool dat we door de hele geschiedenis heen bij alle religies tegenkomen.'

De mensen in de zaal keken elkaar vragend aan.

'U hebt het allemaal talloze malen gezien,' zei Langdon om zijn gehoor een hint te geven. 'Zoals op de stèle met de Egyptische god Ra-Horakhty.'

Hij liet even een stilte vallen. 'Of op de lijkst van de boeddhistische keizer Kanishka. Of bij de maar al te bekende Christus Pantocrator.'

Het bleef stil. Niemand scheen te weten waarop hij doelde.

O hemel, dacht Langdon. *Het zijn allemaal exacte wetenschappers.*

'Het symbool verschijnt ook op talloze wereldberoemde renaissanceschilderijen: Op Leonardo Da Vinci's tweede *Maagd op de rotsen*, Fra Angelico's *De Aankondiging*, Giotto's *Bewening van Christus*, Titiaans *De verzoeking van Christus* en een ontelbaar aantal afbeeldingen van *De Madonna met het Kind*.'

Nog altijd geen reactie.

'Het symbool waar ik op doel is de nimbus.'

Katherine glimlachte. Blijkbaar had ze geweten dat hij dat ging zeggen.

'De nimbus is de schijf van licht boven het hoofd van personen die we verlicht noemen. In het christendom zien we de nimbus boven de hoofden van Jezus, Maria en de heiligen. Gaan we verder terug in de tijd, dan komen we de zonneschijf tegen bij de Egyptische god Ra, en in de oosterse godsdiensten zien we een nimbus boven het hoofd van de boeddha en van hindoeïsten.'

'Geweldig. Dank u wel, professor.' Katherine wilde de microfoon weer van hem overnemen, maar Langdon negeerde haar en wendde zich speels een beetje van haar af. *Ik zal je krijgen! Je moet een historicus geen vragen stellen als je niet het hele antwoord wil horen.*

'Dat gezegd hebbende, zou ik daaraan willen toevoegen,' ver-

volgde hij onder waarderend gelach van het publiek, 'dat nimbus-
sen in alle vormen en maten voorkomen en dat ze op talloze ma-
nieren worden afgebeeld. Sommige zien eruit als massieve gouden
schijven, andere zijn doorschijnend, weer andere zelfs vierkant. In
eeuwenoude Joodse geschriften wordt gesproken over een "hila"
rond het hoofd van Mozes. *Hila* is het Hebreeuwse woord voor
"uitstraling van licht"; het lijkt op het uit het Grieks afkomstige
woord "halo", de lichtende kring rond de zon of de maan. En som-
mige nimbussen bestaan uit een krans van lichtende pieken die
naar alle kanten wijzen.'

Langdon keerde zich met een sluwe glimlach naar Katherine.
'Misschien weet mevrouw Solomon hoe we dit type nimbus noe-
men?' Hij hield haar de microfoon voor.

'Een stralenkrans,' antwoordde ze prompt.

Ze heeft haar huiswerk gedaan. 'Inderdaad,' zei Langdon weer
in de microfoon. 'De stralenkrans is een bijzonder betekenisvol
symbool. We zien hem door de hele geschiedenis heen, boven het
hoofd van Horus, Ptolemaeus, Caesar... en zelfs rond het hoofd van
Helios, de reusachtige Kolossus van Rhodos.'

Langdon grijnsde samenzweerderig naar zijn gehoor. 'Niet veel
mensen beseffen dat, maar het meest gefotografeerde object in
New York is... een stralenkrans.'

Niet-begrijpende blikken. Zelfs van Katherine.

'Niemand?' vroeg Langdon. 'Heeft niemand van u ooit foto's
gemaakt van een stralenkrans, bijna honderd meter boven de ha-
ven van New York?' Langdon wachtte af terwijl het geroezemoes
verried dat het besef daagde waar hij het over had.

'Het Vrijheidsbeeld!' riep iemand.

'Precies,' zei Langdon. 'Het Vrijheidsbeeld draagt een stralen-
krans, een vorm van de eeuwenoude nimbus, het universele sym-
bool dat sinds mensenheugenis wordt gebruikt om bijzondere in-
dividuen aan te duiden van wie we geloven dat ze een goddelijke
staat van verlichting hebben bereikt. Je zou ook kunnen zeggen,
een gevorderde staat van... bewustzijn.'

Toen hij de microfoon aan Katherine teruggaf, keek ze hem stralend aan en bewoog geluidloos haar lippen. *Dank je wel.*

Daarop liep ze terug naar het podium. 'Zoals professor Langdon zo welsprekend heeft aangetoond, is het bewustzijn iets wat de mens al heel lang bezighoudt. Maar ondanks het hoge niveau van de huidige wetenschap hebben we nog altijd moeite met het formuleren van een definitie. Veel wetenschappers deinzen er zelfs voor terug om het aan de orde te stellen.' Katherine keek om zich heen. 'Ze durven het amper met naam en toenaam te noemen,' zei ze fluisterend. 'Alsof het een vies woord is.'

In de zaal klonk hier en daar gelach.

Katherine knikte naar een vrouw met een bril op de eerste rij. 'Hoe zou ú het bewustzijn definiëren?'

De vrouw dacht even na. 'Ik denk... als het besef van mijn bestaan?'

'Perfect. En waar komt dat besef vandaan?'

'Uit mijn hersenen, neem ik aan. Uit mijn gedachten, mijn ideeën, mijn verbeelding... De activiteit in mijn hersenen waardoor ik ben wie ik ben.'

'Heel goed, dank u wel.' Katherine richtte haar blik weer op de zaal. 'Dus kunnen we het om te beginnen eens worden over een basale aanname? Namelijk dat het bewustzijn een product is van ons brein, van die anderhalve kilo zware bundel van zesentachtig miljard neuronen in onze schedel? En dat het bewustzijn zich dus in ons hoofd bevindt?'

Er werd alom geknikt.

'Heel goed.' Katherine knikte. 'Waar u zojuist mee hebt ingestemd, is het huidige, algemeen geaccepteerde model van het menselijk bewustzijn.' Ze zweeg even, toen slaakte ze een diepe zucht. 'Het probleem is alleen... dat het huidige model de plank faliekant mislaat. Uw bewustzijn is geen product van uw brein. Sterker nog: het bevindt zich helemaal niet in uw hoofd.'

De zaal zweeg, met stomheid geslagen.

'Maar... als mijn bewustzijn zich niet in mijn hoofd bevindt,

waar bevindt het zich dan wél?’ vroeg de vrouw met de bril op de eerste rij.

‘Ik ben blij dat u die vraag stelt,’ zei Katherine met een glimlach. ‘Dames en heren, zet u schrap. Want ik heb nog meer verrassingen voor u in petto.’

Rockstar, dacht Langdon, en terwijl hij zijn weg vervolgde naar de lobby hoorde hij in zijn hoofd nog het donderende applaus. Haar presentatie was een verbluffende tour de force geweest waarna haar publiek verbluft was achtergebleven, hunkerend naar meer. Op een vraag naar haar huidige werk had ze verteld dat ze bezig was de puntjes op de i te zetten van een boek waarmee ze hoopte het paradigma van het bewustzijn te herdefiniëren.

Langdon had haar geholpen een uitgever voor haar boek te vinden, maar het manuscript nog niet gelezen. Wat ze over de inhoud had losgelaten, had hem razend nieuwsgierig gemaakt, maar hij wist bijna zeker dat ze de schokkendste onthullingen nog niet wilde prijsgeven. *Katherine Solomon weet ons steeds weer te verrassen.*

Al lopend schoot hem te binnen dat Katherine die ochtend om acht uur had afgesproken met doctor Brigita Gessner, de vooraanstaande Tsjechische neurowetenschapper die haar de vorige avond na de lezing persoonlijk had uitgenodigd. Hoe sympathiek de uitnodiging ook mocht zijn, nadat hij haar had leren kennen als onuitstaanbaar arrogant hoopte Langdon dat Katherine zich zou verslapen. En dat ze met hem zou ontbijten, in plaats van naar het lab van Brigita Gessner te gaan.

Toen hij de lobby binnenkwam zette hij die gedachte uit zijn hoofd en snoof genietend de geur op van de weelderige boeketten rozen bij de ingang. Maar terwijl hij verder liep, trof hem een aanzienlijk minder gastvrije aanblik.

Er beenden twee zwart geüniformeerde agenten door de lobby, allebei met een Duitse herder aan de lijn. De honden droegen een kogelwerend vest met daarop POLICIE. Hun koortsachtige gesnuffel leek erop te duiden dat ze iets zochten.

Dat belooft weinig goeds. Langdon liep naar de receptiebalie. 'Is alles in orde?'

'Meneer Langdon! Goedemorgen! Ja hoor, maakt u zich geen zorgen!' De onberispelijk geklede manager kwam gehaast en bijna buigend achter de balie vandaan. 'Alles is prima in orde. We hadden een klein probleempje vannacht. Maar het bleek loos alarm.' Hij schudde zijn hoofd alsof het allemaal niets voorstelde. 'Hoe dan ook, we nemen geen enkel risico. De veiligheid van onze gasten is onze hoogste prioriteit, dat weet u.'

Langdon keek naar de twee politiemannen. *Een klein probleempje! En daar rukt de politie voor uit, met honden!*

'Gaat u naar het zwembad, meneer Langdon?' vroeg de manager. 'Zal ik vervoer voor u regelen?'

'Nee, dank u.' Langdon liep al richting de deur. 'Ik ga joggen. Lekker een frisse neus halen.'

'Maar het sneeuwt!'

Langdon was in New England wel wat gewend. Hij keek naar buiten, waar het licht sneeuwde. Toen keerde hij zich glimlachend naar de manager. 'Als ik niet binnen een uur terug ben kunt u een van die honden eropaf sturen om me uit te graven.'